ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 544

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἀνδράποδα τοῦ Σωκράτους. — Ἡ παρθενικὴ σύζυγος (κατὰ τὸν Jules Bois) ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου. — Ἐντυπώσεις ταξειδίου, ἀπὸ Κρήτης εἰς Σικελίαν. — Ἀνθρωπίνη εὐσπλαγχνία. — Ἡ Ἐφευρέτρια τῆς μετάξης. — Ἄλπεις (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆς). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΑΝΔΡΑΠΟΔΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς καὶ τοὺς ἀφορήτους καύσωνας καὶ τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰ λουτρὰ καὶ τὰ μικρὰ ταξειδάκια, ὁ κόσμος τῶν μεγάλων καὶ ὁ κόσμος τῶν μικρῶν ἤρχισε νὰ ἐπανέρχηται εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ συνεχίζῃ τὴν κατὰ τὴν θερινὴν τριμηνίαν διακοπεῖσαν συνέχειαν τῆς παλαιᾶς ζωῆς. Τὸ ἐμπόριον ἀνακτᾷ τὴν ζωηρότητά του, αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι τὴν κίνησίν των, τὰ γραφεῖα, δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ τὴν παλαιὰν ζωήν των, αἱ οἰκίαι τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν καὶ τὰ σχολεῖα τὸν σιγήσαντα τῶν μαθητευομένων θόρυβον.

Θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν σχολείων, διότι αἱ μὲν πρῶται εἶναι τὰ βασίλειά μας, — ὡς τὰς ὀνομάζουν οἱ κύριοι — καὶ τὰ δεύτερα τὰ βασίλεια τῶν παιδιῶν ὡς τὰ ὀνομάζουν αἱ μητέρες.

Καὶ ἐπειδὴ μάλιστα πολὺ μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον ἔχει διὰ πᾶσαν γυναῖκα τὸ βασίλειον τοῦ παιδιοῦ της παρὰ τὸ ἰδικόν της, δι' αὐτὸ θὰ ἀσχοληθῶμεν πρωτίστως μὲ αὐτὰ καὶ θὰ ζητήσωμεν νὰ μάθωμεν, ἐὰν ἡ μητρικὴ στοργὴ φθάνῃ ἕως ἐκεῖ καὶ ἐὰν αἱ μητρικαὶ πτέρυγες ἐκτείνουν εἰς αὐτὸ τὴν προστατευτικὴν καὶ τρυφερὰν αἰγίδα των.

Δὲν εἰξεύρω, ἐὰν ἐνοήθη ἕως τώρα ἀπὸ ὅλας τὰς μητέρας ὅτι ὁ βίος τοῦ σχολείου πρέπει νὰ εἶναι συνέχεια τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ οὗτος τοῦ σχολικοῦ, εἰς τρόπον ὥστε οἰκογένεια καὶ σχολεῖον νὰ ἀποτελοῦν δύο μὲν διάφορα ἐνδιαιτήματα τῶν παιδιῶν, ἕνα ὅμως καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐξυπηρετοῦντα ἀμφότερα, τὸ εὐτυχὲς παρὸν καὶ τὸ εὐτυχέστερον ἀκόμη μέλλον τῶν μαθητευομένων.

Φοβοῦμαι ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ὤφειλε νὰ στηρίζεται ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο καὶ εἶναι διὰ τὴν μεγάλην μερίδα τῶν μητέρων ἐντελῶς ἄγνωστος.

Καὶ τὸν φόβον μου αὐτὸν ἀντλῶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν κίνησιν, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὰ σχολεῖά μας, ἀπὸ τὰς διαπραγματεύσεις, αἵτινες διεξάγονται μεταξὺ γονέων καὶ διδασκάλων, ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πρώτων πρὸς τοὺς δευτέρους, ἀπὸ τὸν ὅλως διάφορον τρόπον τῆς ἀντιλήψεως τῶν καθηκόντων τοῦ μαθητοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐκ μέρους τῶν δύο συμβαλλομένων μερίδων.

Ἡ φιλόστοργος μητέρα τοῦ οἴκου, ἡ ὑποβαλλομένη εὐχαρίστως εἰς πᾶσαν θυσίαν, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸ τέκνον της, ὅπως ἱκανοποιήσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας ἀκόμη τῶν ἰδιοτροπιῶν του· ἡ φροντίζουσα ὅπως καὶ ἡ τροφὴ καὶ ἡ δίαιτα καὶ ἡ ἐνδυμασία καὶ ἡ κατοικία ἀνταποκρίνεται εἰς πάντα κανόνα ὑγιεινῆς καὶ εὐμαρείας· ἡ φιλόστοργος αὐτὴ μητέρα μεταβάλλεται κατὰ τὸ πολὺ εἰς ἔμπορον, προκειμένου νὰ εἰσαγάγῃ τὸ τέκνον της εἰς σχολεῖόν τι, ὅπως ἐκπαιδευθῇ. Ἡ πρώτη καὶ κυριωτάτη φροντίς της; θὰ εἶναι νὰ ζητήσῃ τὸ εὐθηνότερον σχολεῖον, ἢ τουλάχιστον νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ τέκνου της, ἀπαράλλακτα ὡς διαπραγματεύεται τὴν ἀγορὰν ὑφάσματος ἢ παιγνίου ἐκ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων. Οἱ ἔμποροι εἶναι πολλοί. Ἀλλὰ καὶ τὰ σχολεῖα εἶναι πολλά. Λοιπὸν ἢ τόσα, ἢ πηγαίνω ἀλλοῦ. Ἐὰν ὁ διευθύνων ἢ ἡ διευθύνουσα σχολεῖον εἶναι εὐσυνείδητος καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνει, ἀπαγοητεύεται, ἀποκαρδιοῦται καὶ τὴν ἀφίνει νὰ ὑπάγῃ ἀλλοῦ. Ἐὰν ὀφείλῃ νὰ ζήτῃ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς, συνθηκολογεῖ μὲ

τὴν συνείδησίν της, παζαρεύει καὶ ἐπὶ τέλους ἡ διατιμηθεῖσα ἀξία τοῦ ἐμπορεύματος κανονίζεται.

Ἡ μητέρα ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν μεταβαίνει εἰς ἐπιζήμιον ἄλλης. Νὰ μὴ πληρώσῃ τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ ἔτους, νὰ μὴ ἀγοράσῃ βιβλία· εἶ δυνατὸν, ἀπαιτοῦσα καὶ εἰς τὴν νέαν τάξιν, — εἰς ἣν ἀφεύκτως καὶ παρ' ἀξίαν, ἔστω, πρέπει νὰ προβιβασθῇ τὸ τέκνον της — νὰ ἐξακολουθήσῃ διδασκόμενον μὲ τὰ αὐτὰ βιβλία. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους νὰ κακοπληρώνῃ, πάντοτε δυστροποῦσα καὶ πάντοτε ζητοῦσα τρόπον ὑπεκφυγῆς τῆς πληρωμῆς τῶν διδάκτρων. Ἰδοὺ αἱ πρῶται βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ συνεργασία τοῦ οἴκου καὶ τοῦ σχολείου. Πῶς ὁ πρῶτος νὰ ἐκμεταλευθῇ τὸν δεύτερον. Πῶς νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ ἐπεδίωκε τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀρτιωτέραν μόρφωσιν τῶν διδασκομένων. Πῶς νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ὄχι μόνον συναίσθησιν δὲν ἔχει τῆς συνεργασίας καὶ συνεννοήσεως ἥτις ὀφείλει νὰ ὑφίσταται μεταξὺ οἰκογενείας καὶ σχολείου, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἔχει πολέμιον ἄσπονδον καὶ τῆς προόδου καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδῶν.

Πρώτη αἰτία τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν της ὄχι μόνον εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῆς σχολῆς καὶ τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν εὐρὺν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἐπιπολαία ἀνατροφὴ τῶν πλείστων γονέων. Ἀμάθεια καὶ ἐπιπολαιότης, ἧς δὲν ἐστερεῖτο ἡ φυλή μας καὶ κατὰ τὴν χρυσῆν ἀκόμη ἐποχὴν τῶν Ἀθηνῶν, καθ' ἣν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι ἐβασίλευαν καὶ ἡ σοφία περιερέρετο ἀνυπόδητος εἰς τὰς ὁδούς. Ἀμάθεια καὶ ἐπιπολαιότης, ἣν τόσον σαρκαστικῶς ἐκαυτηρίασεν ὁ Σωκράτης εἰς τὸν ζητήσαντα νὰ διδάξῃ τὸν υἱόν του καὶ διαμαρτυρηθέντα διὰ τὴν ὑπέρογκον τῆς διδασκαλίας τιμήν. — Ἀλλὰ ἠμπορῶ νὰ ἀγοράσω ἀνδράποδον. — Καὶ τότε θὰ ἔχῃς δύο, ἀπήντησεν ὁ σοφὸς καὶ τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Μεταξὺ τῶν συγχρόνων παιδαγωγῶν δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἀπαντήσῃ τις πολλοὺς Σωκράτας. Καὶ διὰ τοῦτο τὰ σχολεῖά μας, τὰ ὁποῖα ὤφειλαν νὰ εἶναι ἀληθεῖς τῶν παιδιῶν προξένοι, ὡς ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ὁ οἶκος, μεταβάλλονται ὄχι σπανίως εἰς κολάσεις, εἰς τὰς ὁποίας παλαίουν καὶ ἀγωνίζονται ἐξ ἴσου δυστυχεῖς καὶ ἀπογοητευμένοι διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι. Διὰ τοῦτο τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ἐνῷ παντοῦ φαίνεται ὡς νὰ πνέῃ ἄνεμος νέας ζωῆς καὶ ἀναγεννήσεως, εἰς τὸ σχολεῖον γονεῖς, διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, κατηφεῖς, ψυχροὶ καὶ ἀγωνιῶντες ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἔργου των. Ὁ ἠθικὸς σύνδεσμος, ὅστις ὤφειλε νὰ συνδέῃ καὶ συνενόνῃ τούτους καὶ ἐκείνους εἰς τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῆς νέας γενεᾶς, ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἀλύσεως σιδηρᾶς, ἥτις κρατεῖ δουλικῶς ἡνωμένους ἀνθρώπους, ὑπείκοντας εἰς μίαν σκληρὰν ἀνάγκην καὶ παρασκευάζοντας πᾶν ἄλλο ἢ γενεὰν ἐλευθέρων καὶ ἀνεξαρτήτων χαρακτήρων, δι' ὧν καὶ ἡ οἰκογένεια εὐημερεῖ καὶ ἡ πατρὶς προκόπτει.

Η ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἤμην συνδεδεμένος μὲ τὴν Ἕλλην μὲ αἴσθημα ἀδελφικόν· Ἡ βορεία καλλονή της μὲ εἶχε κατακτήσει, ὡς καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον, ἐφαίνετο πλανώμενον εἰς τὴν ζωήν της. Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν φίλων μου, ὅστις ἐξηντλεῖτο καὶ ἀπέθνησκε ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Φθισικὸς πρὸ καιροῦ ἀπεποιεῖτο νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς θερμότερα κλίματα παράτασιν τῶν μετρημένων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του.

Παιδιὰ δὲν εἶχαν καὶ ὁ μόνος φίλος, ὅστις ἀπέμεινεν εἰς τὴν μισανθρωπίαν των ἤμην ἐγώ. Κάθε ἑσπέραν ὅταν ὁ οὐρανὸς ἤνοιγε τοὺς μικροὺς φανούς του, ἡ Ἕλλη ἐξήρχετο συνοδευομένη ὑπ' ἐμοῦ, χωρὶς οὔτε ἐκείνη, οὔτε ἐγὼ νὰ ἀνοίγωμεν τὸ στόμα.

Συμβαίνει ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος νὰ ἐμφανίζεται μία ἡμέρα ἀναίσεως ὡς ἀνάμνησις μακρινοῦ παρελθόντος, ὡς προαίσθημα ὡραίων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀνεφανοῦν μετὰ τὰς χιόνας. Μετὰ μίαν τοιαύτην ἡμέραν καθ' ἣν ἡ φύσις ἔκπληκτος ἐθαύμαζεν ἑαυτήν, καθ' ἣν τὸ πράσινον τῶν νέων κλώνων εἶχε διασχίσει ὡς διὰ τῆς βίας τὸν ἀπεξηραμμένον κορμὸν τῶν δένδρων, καθ' ἣν ὁ οὐρανὸς διαυγὴς ὡς κρύσταλλος ἤνοιγε καὶ πάλιν τὰ χρυσᾶ φῶτά του, ἡ Ἕλλη μοῦ ἐφάνη περισσότερον δύσθυμος, περισσότερον μυστηριώδης τοῦ συνήθους.

—Εἶσαι πολὺ σιωπηλή, Ἕλλη, ὡσεὶ μυστική τις λύπη νὰ σὲ βασανίζῃ. Ἡ βραδεία αὐτὴ δὲν σοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην; Εἰπὲ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον βαρύνει τὰ στήθη σου.

Ἡ Ἕλλη μὲ ἠτένισε μὲ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐξηκόντιζε ψυχρὰς φλόγας. Βεβαίως ἐν αἴσθημα μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἔζη εἰς τὰ στήθη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἀλλ' ἐφαίνετο τόσον παλαιόν, ὅσον καὶ ὁ κόσμος καὶ σχεδὸν παγωθὲν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν.

—Ἠγάπησα μίαν καὶ μόνην φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου καὶ ἠγαπήθην. Ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου ἀκόμη καὶ ἀγαπῶμαι παρ' αὐτοῦ, ἀλλά... τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ἄστρον τῆς ἑσπέρας, ἡ Ἀφροδίτη ἐπεφάνη ἐνώπιόν μας μὲ τὴν ἀποτυφλωτικὴν λάμψιν της. Μοῦ ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε ὁ ἀστὴρ αὐτὸς τοῦ ἔρωτος ὑπῆρξε τόσον λαμπρός, τόσον περιπαθῶς ἀκτινοβόλος, ὅμοιος πρὸς φάρον τρικυμίας, ἐμβάλλων εἰς παραφροσύνην εἰς ἀπόγνωσιν ἡδονῆς...

Ἡ Ἕλλη τὸν ἠτένιζε καὶ ἐξηκολούθησε: Θὰ μὲ ἐννοήσατε ἀμέσως. Ὁ Ροβέρτος καὶ ἐγὼ ἂν καὶ ἀγαπώμεθα ὡς τρελλοί, ἐζήσαμεν ὅμως ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή.

Δύναμαι τέλος νὰ σᾶς εἴπω σήμερον τὸ μέγα αὐτὸ τῆς ζωῆς μου μυστικόν, ἀφοῦ ἀπωλέσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς σωτηρίας του. Τὸ ἐτηρήσαμεν ζηλοτύπως καὶ οἱ δύο μας, θυσιάζοντες τὴν πρόσκαιρον χαράν μας εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑγείας καὶ τῆς φυλῆς.

Εἶμαι Φιλανδίς. Ἴσως εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθητε τὴν καταγωγήν μου, σεῖς οἱ τῆς λατινικῆς φυλῆς. οἱ ὁποῖοι ἀποδίδετε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν στοργὴν μόνον εἰς τὴν ἔντασιν τῶν νεύρων καὶ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ αἵματος Ἠγάπησα τὸν Ροβέρτον περιπαθέστατα καὶ ὁ ἔρως μου δὲν ἐγνώρισεν ὅρια. Ἡ μόνη μου θρησκεία, ἡ μόνη πλὴν τοῦ ἔρωτος ἀδυναμία μου, ὑπῆρξεν ἡ τῆς ὑγείας καὶ τῆς φυλῆς, ἐνῷ ὁ ἔρως μου ὡς ὑπερτάτη εἰρωνεία δὲν ἐδόθη ποτὲ παρὰ πρὸς ἄνδρα φθισικόν. Πῶς ἡ τερατώδης αὐτὴ ἀσυνέπεια περιέπλεξε τὴν ζωήν μου, πῶς ἐγὼ ἡ ὅλη ὑγεία καὶ ζωὴ κατεδίκασα ἑαυτὴν εἰς τὸ νὰ φλέγωμαι ὡς κηρίον διὰ νὰ φωτίζω τὴν κλίνην τοῦ πόνου ἑνὸς φθισικοῦ, θὰ τὸ μάθητε ἀμέσως.

Σιγὴ ἐγένετο γύρῳ μας, ὡσεὶ καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα νὰ ἐφρικία πρὸ τοῦ ἀποκαλυπτομένου μυστηρίου. Ναί, ἡ βραδεία ἐκείνη ἡ γεμάτη ἀπὸ ζωὴν κ ἀπὸ ἀγάπην, ἡ βραδεία μὲ τὰ ἀναρίθμητα ἄστρα της ἐσίγα, ὡς ἀκούουσα τὸ τρομερὸν μυστικὸν τῆς Ἕλλης.

Ἀπὸ τὰ παιδικά μας ἔτη, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ὁ Ροβέρτος καὶ ἐγὼ ἐπαίζαμεν μαζῆ καὶ οἱ αὐτοὶ διδάσκαλοι ἐξῆπτον τοὺς ἐνθουσιασμούς μας. Ἡ ἐλευθερία των ψυχῶν, ὁ βίος τῶν ἡρώων, ἡ ἀναγέννησις τῶν γυναικῶν, ἡ θυσία τοῦ ἐγώ, ὅλα αὐτὰ ἀπετέλουν τὸν κύκλον, εἰς ὃν ἐπέτα τὸ πνεῦμά μας καὶ ἐν ᾧ ἔζη ἡ ψυχή μας.

Τὰ νεανικά μου ὄνειρα εἶχον οὔτω λάβει σάρκα εἰδώλου τῆς νέας ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος. Ἠσθανόμην ἐν ἐμοί, ὡς γυνή, τὴν ἔφεσιν τῶν μεγάλων ἀληθειῶν καὶ εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸν ἰδεῶδες τῶν ὀνείρων μου θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Καὶ μὲ τὴν φαντασίαν πάντοτε ἔβλεπα περὶ ἐμὲ πολυμελῆ οἰκογένειαν, ὑγιᾶ, γέννημα τῆς ἀγάπης μου, ἀλλὰ καὶ δημιούργημα τοῦ ἰσχυροῦ πνεύματός μου. Εἰς τὸ ὄνειρόν μου αὐτὸ ἀχώριστος σύντροφός μου, ἦτο πάντοτε ὁ Ροβέρτος, ὁ δημιουργὸς τῆς εὐτυχίας μου, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τὸ πεπρωμένον καὶ ἡ καρδία μου εἶχον ὁρίσει διὰ τὸ ἔργον της δι' ἐμοῦ δημιουργίας.

Δὲν εἶχον ποτὲ προσέξει εἰς τὰς αἰφνιδίους ὠχρότητάς του, εἰς τὴν συγκοπτομένην ἀναπνοήν του, εἰς τὸν παρόδοξον βῆχα, ὁ ὁποῖος ἔσχιζε τὰ στήθη του.

Μετὰ μακρὰν καὶ σοβαρὰν ἐπὶ τοῦ μέλλοντός μας συνομιλίαν ὁ Ροβέρτος μοῦ ἐξεμυστηρεύθη μίαν ἡμέραν τὴν ἀγάπην του. Ἐστέκετο ἐνώπιόν μου κάτωχρος, μὲ τὰ ἀποθνήσκοντα μάτια του, τὰ ταραγμένα, τὰ ἀνήσυχα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐτρέλλαιναν πάντοτε. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι γενεὰ ὅλη παιδιῶν νεκρῶν, χαμένων δι' ἐμὲ, μὲ ἐκάλει ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων Καὶ ἀληθῶς ἦσαν τὰ παιδιά μας, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐγεννῶντο ποτὲ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου, τὰ παιδιά μας τὰ χαμένα πρὶν νὰ γεννηθοῦν, τὰ ὁποῖα ἐπεκαλοῦντο τὸν οἶκτόν μου!... Μοῦ ἐξήγησε τὴν κληρονομικὴν νόσον, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι καὶ αὐτὸς ἠγάπα τὴν ὑγιᾶ φυλὴν μὲ τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην ἀνθρώπου τιμίου καὶ εὐσυνειδήτου.

Τί συνέβη τότε εἰς τὴν ψυχήν καὶ εἰς τὸ πνεῦμά μου; Δὲν γνωρίζω φρικωδεστέραν τραγῳδίαν καὶ πάλην τερατωδεστέραν ἐκείνης, ἥτις συνήφθη εἰς τὰ στήθη μου. Τὰ εἴδωλα τῶν ὀνείρων μου ἐκαλύφθησαν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο μὲ μαύρους πέπλους. Τίποτε λοιπὸν ἐξ ὅσων εἶχα ὀνειροπολήσει δὲν ἤθελε πραγματοποιηθῇ; Τί νὰ κάμω; Ὁ μοναδικὸς μνηστήρ, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ κομμένον τὸ νῆμα τῆς συνεχίσεως τῆς γενεᾶς του καὶ τῆς ἰδικῆς μου! Ἐννόει τί ὑπέφερα καὶ φεύγων, μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ὡς ἐν ἀγωνίᾳ θανάτου μοὶ εἶπε:

— Εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ θέλῃς ἀκόμη, Ἕλλη, ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς σου;

Ἐνόησα ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου θὰ ἦτο ἡ καταδίκη του εἰς θάνατον ἢ ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς του, ἴσως, καὶ ἀπήντησα:

Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀγαπήσω ἄλλον ἄνδρα, Ροβέρτε. Τοῦτο ἦτο ἀληθές. Σήμερον ἀκόμη μόνον αὐτὸν ἀγαπῶ.

Ἀλλὰ μία φωνὴ μυστική, ἡ φωνὴ τῆς φυλῆς, ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος ἡ φωνὴ τῆς ἀπορφανωθείσης γενεᾶς μοὶ ἔλεγε: Πῶς! εἰς τὴν ἀγκάλην λοιπὸν τοῦ πάσχοντος αὐτοῦ θὰ δώσῃς τὴν ζωὴν εἰς θνησιγενῆ ὄντα, Ἕλλη! Τότε κάτι τι ψυχρὸν ὡς ὁ θάνατος κατῆλθεν εἰς τὴν ψυχήν μου. Μία ὀργὴ τῶν αἰσθήσεων μὲ συνεκλόνισεν ὁλόκληρον καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ὑπέστην τὴν μεγαλειτέραν τῆς ζωῆς μου δοκιμασίαν. Ἀλλ' ἐξῆλθον καὶ τῆς δοκιμασίας αὐτῆς νικήτρια. Ἔπρεπε καὶ ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος νὰ ἀναδειχθῶμεν ὑπέρτεροι τῆς ζωῆς, δικαιότεροι τοῦ Θεοῦ, ἀνώτεροι τῶν συνειδήσεών μας. Ὠφείλομεν νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς πατρότητος καὶ τῆς μητρότητος. Τότε ἔλαβα τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν μου. Θὰ ζήσωμεν ὡς σύζυγοι ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς ἀδελφοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Ροβέρτε! Ἠμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς τοῦτο; Θὰ εἶμαι πάντοτε πλησίον σου καὶ θὰ ἀγαπῶ πάντοτε σὲ καὶ μόνον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

—Καὶ ὅταν ἀποθάνω; ἠρώτησε.

— Θὰ εἶμαι πάντοτε ἰδική σου ὄχι μόνον εἰς τὴν ζωήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου καὶ κατερίλει ὡς τρελλὸς τὰ γόνατά μου καὶ ὁ γάμος μας ἐγένετο ἄνευ ἱεροσυλίας πρὸς τὴν γενεάν, ἡ ὁποία σβύνει ὄπισθέν μας.

* * *

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοῦ ἐφάνη ὅτι ὅλα τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ὠχριάσει, ἐνῷ ἡ Ἀφροδίτη ἐξηκολούθει νὰ χύνῃ ἄπλετον τὸ τρελλὸν φῶς της. Ποίων εὐτυχῶν ἀρά γε θνητῶν τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα νὰ ἐπανηγύριζε τὸ φωτοβόλον ἄστρον τῆς ἑσπέρας; Ἐξ αἴσθημα οἴκτου ἐπλημμύρησε τὴν ψυχήν μου διὰ τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἥτις ὑφίστατο τὴν κατάραν τοῦ πεπρωμένου.

Ἀλλ' ἐκείνη, ὡσεὶ μαντεύασα τοὺς λογισμούς μου προσέθηκε: Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες δὲν κατηρχόμεθα μέχρι τῶν ἡμιτελῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἡμιτελῶν ἀποκαλύψεων, ἐξ ὧν ἀρκεῖται ἡ πληθὺς τῆς δουλευούσης εἰς τὰς αἰσθήσεις ἀνθρωπότητος, ἀντλοῦμεν τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμίν μας ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως. Ὑποτασσόμεθα εἰς τοὺς νόμους τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ὅταν οὗτοι συντρίβουν τὰς καρδίας μας. Μὲ τὴν σμίλην τοῦ πόνου λαξεύομεν ζῶντες τοὺς ἡρωικοὺς ἀνδριάντας μας. Τί πρὸς ἡμᾶς τὰ ταπεινὰ ἔνστικτα καὶ ἡ κτηνώδης εὐτυχία; Τί πρὸς ἡμᾶς καὶ αὐτοῦ τοῦ λάμποντος καὶ φλεγομένου ἀστέρος ἡ περιπαθὴς καὶ ἄσεμνος ἐπιβολή! Τὰ ὕψη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγείρεται ὁ θρόνος τῆς θελήσεώς μας εἶνε πολὺ ὑψηλότερα καὶ πολὺ ἀγνότερα καὶ ἀπὸ τὰ οὐράνεια ἀκόμη ὕψη.

Ἐκ τῶν τοῦ **Jules Bois** — **Ἑλένη Γεωργιάδου**

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Ἀπὸ τῆς Κρήτης εἰς τὴν Σικελίαν. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἑλληνικῆς γῆς εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκεῖ ὁ Ζεύς, ἐδῶ ὁ Ἀρχιμήδης. Ἐκεῖ αἱ νύμφαι καὶ ἡ Ἀμάλθεια· ἐδῶ αἱ σειρῆνες καὶ αἱ νηρηΐδες. Ἐκεῖ αἰώνιαι ἐπαναστάσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἐδῶ αἰώνιαι τῶν φυσικῶν στοιχείων κλονισμοί. Γείτονες, ἀδελφαὶ σχεδὸν αἱ δύο μεγαλόνησοι, τὸ αὐτὸ πάντοτε τῆς Μεσογείου κῦμα τας καταφιλεῖ, ὁ αὐτὸς γαλανὸς οὐρανὸς στεγάζει τὴν πανάρχαιον ὕπαρξίν των.

Ἡ Ἑλλὰς ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τοῦ παρελθόντος, ἡ δεσπόζουσα τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν ἡ σκορπίζουσα πολιτισμένους πληθυσμοὺς εἰς πᾶσαν ἀκτὴν εὔφορον τῶν τριῶν ἠπείρων, ἡ καλλιεργήσασα ἐπὶ σειρὰν αἰώνων μεταξὺ τῶν βαρβάρων τότε λαῶν τὸ μέγα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου δένδρον, ἔχει πληρώσει ἀκριβὰ μὲ πολύτιμον τῶν τέκνων της αἷμα τοὺς δύο τούτους μαργαρίτας τῆς Μεσογείου. Ἀλλ' ἐβασίλευσεν ἐξ ἴσου εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τοὺς θεούς της καὶ τὴν γλῶσσάν της καὶ τὰ ἤθη της καὶ τὰς παραδόσεις της. Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, αἱ ἰσχυρότεραι ἑλληνικαὶ φυλαί, εἶχον συνοικίσει τὴν Σικελίαν ὡς συνῴκισαν τὴν Κρήτην· καὶ Ἕλληνες ἄρχοντες ὡς τύραννοι ἦρχον ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ....

Ἡ θάλασσα ἐξηκολούθησε νὰ μαίνηται τρικυμιώδης καὶ ἀγρία κατὰ τὴν ἀπὸ Κρήτης εἰς Σικελίαν μετάβασιν. Οἱ ἄνεμοι ἐμαίνοντο ὡσεὶ συνεχίζοντες τὴν κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἐκδίκησίν των, ἀλλ' καὶ οὐδένα νεώτερον Ὀδυσσέα ἔφερε τὸ πλοῖόν μας. Τρεῖς μόνον Ἑλληνίδες καὶ δύο Ἕλληνες εὐτραφέστατοι ἀστοὶ ἀντεπροσώπευαν εἰς τὸ Ἰταλικὸν ἀτμόπλοιον τὸν Ἑλληνισμόν, χωρὶς κανεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ ἀξιοῖ τὴν ἐλαχίστην σύγκρισιν μετὰ τοῦ πολυμηχάνου τῆς Ἰθάκης ἄνακτος. Καὶ ὅμως ἡ λύσσα τῶν στοιχείων ἔβαινε πάντοτε αὐξανομένη. Αἱ ἀλύσεις ἔτριζαν καὶ ἐσύριζαν, ὡς ὄφεις λυσσωδῶς περισφίγγοντές μας ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Ἡ θάλασσα ὕψωνε γιγάντεια τὰ ἀφρίζοντα κύματά της, τὰ ὁποῖα ἐξέσπων μυκώμενα καὶ συγκλονίζοντα ἀπελπιστικῶς τὸ πλοῖον. Εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν μουσικὴν προσετίθετο ρυθμικώτατα ὡς ἐπῳδὸς ὁ ἐκ τῶν συγκρουομένων πινακίων καὶ θραυομένων ποτηρίων κρυσταλλώδης ἦχος. Καὶ ὡς φινάλε τῆς ὅλης συμφωνίας οἱ ἀσθενεῖς στεναγμοὶ τῶν ἐξηντλημένων ἐκ τῆς θαλασσοταραχῆς ἐπιβατῶν. Ἡ εἰκὼν θὰ ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα διὰ τὸν ἔχοντα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀτενίσῃ. Ἀλλὰ ποῦ δύναμις;

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ αὐτοκαλούμενος βασιλεὺς τοῦ κόσμου, κεῖται εἰς μίαν γωνίαν, μικρός, ἀσθενής, ἐλάχιστος ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου τῆς ἐπαναστατούσης φύσεως. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ κυρίαρχος, ἀδυνατεῖ νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ κυριαρχήσῃ κἂν τοῦ στομάχου του.

Ζαλισμένη, ὡς ἤμην, κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλά, μήπως ὁ ὕπνος μὲ ἀφῆκεν ἥσυχον; Ὄνειρα τρομερὰ μὲ ἐβασάνιζαν. Εἰς πάντα τοῦ ἀτμοπλοίου ἰσχυρὸν κλονισμὸν μοῦ ἐφαίνετο ὅτι προσέβαλλεν ἀπὸ τοῦ φεγγίτου τοῦ κοιτῶνός μου, ὁτὲ μὲν ἡ ἀπαισία τῆς Σκύλλας μορφὴ καὶ ἄλλοτε αὐτὴ ἡ Χάρυβδις. Ἡ μία μᾶς ἔσπρωχνεν ἀπ' ἐδῶ, ἡ ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ. Τί τρομερὰ φαντάσματα, τί κολασμέναι μορφαί! Καὶ μαζῆ μὲ αὐτὰς οἱ Κύκλωπες μὲ τοὺς πυρίνους ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀφθαλμούς, καὶ τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ οἱ ἄνδρες του, οἱ χανόμενοι ἐδῶ ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅλα αὐτὰ ἀνάμικτα, τρομακτικά, σύμφωνα βέβκια μὲ τὰς μυθολογικὰς ἀναμνήσεις μου καὶ μὲ τὸ ταραγμένον πνεῦμά μου. Ὅταν ἐξύπνησα, ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις εἶχαν ἀποσυρθῆ εἰς τὰ παρὰ τὴν Μεσσήνην ἐνδιαιτήματά των, οἱ σύντροφοι τοῦ

Ὀδυσσέως εἰς τοὺς θαλασσίους τάφους των καὶ τὸ πλοῖόν μας ἥσυχα τώρα καὶ ὁμαλὰ πλέον εἰσήρχετο εἰς τὸν λιμένα τῆς Κατάνης. Μόνον ἡ Αἴτνα, ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπὴς μὲ τὸν κῶνόν της τὸν χαίνοντα, ἀλλὰ τὸν ἐσβεσμένον ἤδη, μοῦ ἐνθύμιζεν ἀκόμη ὀλίγον τὸν Πολύφημον μὲ τὸν πύρινον ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀφθαλμόν του. Ἄρά γε δὲν ἐκπροσωπεῖ τὸ ὑφαίστειον τοῦτο τὸν Κύκλωπα τῆς μυθολογουμένης τοῦ Ὀδυσσέως περιπλανήσεως;

Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, μὲ τὰ πρῶτα τῆς αὐγῆς ροδινὰ πρὸς τὴν γῆν φιλήματα, εὑρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εὐχαριστημένη, εὐτυχής, λησμονήσασα ἤδη τὰ βάσανα τοῦ τρικυμιώδους ταξειδίου. Ἔβλεπα καὶ πάλιν διὰ τρίτην τώρα φορὰν τὸν πρῶτον ἰταλικὸν τῆς Μεσογείου λιμένα, τὴν πρώτην κομψὴν καὶ φιλάρεσκον καὶ εὐμορφοστολισμένην πόλιν τῆς Σικελίας, ἡ ὁποία μόνη της μὲ τὰ ἀρχαῖά της ἐρείπια καὶ τὰς μεσαιωνικὰς κατακόμβας της καὶ τὰ σύγχρονα μέγαρά της ἀντιπροσωπεύει τοὺς τρεῖς μεγάλους σταθμοὺς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Ἡ προκυμαία της ἡ νεοκτισμένη, μὲ τὰ ναυπηγεῖά της καὶ τὸν μικρὸν ναύσταθμόν της, περιβάλλει τὸν εὐρὺν καὶ ὡραῖον λιμένα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν βλέπει τις ἢ κωδωνοστάσια ναῶν καὶ στέγας σκοτεινὰς οἰκιῶν. Ὑπεράνω τῆς προκυμαίας ὡς ἐνάεριος δράκων μὲ τὸ μαῦρον σῶμά του καὶ τὸ ἀχνίζον ρύγχος του σύρεται ταχέως εἰς ἑλιγμοὺς κανονικοὺς ὁ σιδηροδρομικὸς συρμός, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκπέμπων ἄγριον συριγμόν, ὁ ὁποῖος ἀντιλαλεῖ ἀνὰ τὸ ἄπειρον τὴν μεγάλην τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ σιδήρου δύναμιν. Πέραν ἐκεῖ ὄπισθέν μας κλείουν τὸν ὁρίζοντα παρατεταμέναι εἰς σειρὰν κανονικὴν λέμβοι ἁλιευτικαί, αἱ ὁποῖαι ἐξῆλθον τὴν νύκτα εἰς τὸ ψάρευμα. Ἀκίνητοι τώρα, μὲ τὰ λευκὰ πανάκια των, τὰ ὁποῖα διαγράφουν τὰς ὡραίας γραμμάς των εἰς τὸν κυανέρυθρον ὁρίζοντα, ἀποτελοῦν θέαμα θαυμάσιον ἐν τῇ γραφικῇ ἁπλότητί του, ἐν τῇ ὡραίᾳ τῶν χρωμάτων συζεύξει. Γαλανόν, λευκὸν καὶ ρόδινον εἰς τρεῖς μόνον γραμμάς.

Ὑπεράνω τῆς ὅλης εἰκόνος εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων διακοσίων πεντήκοντα περίπου μέτρων ἡ Αἴτνα, ἀποτελοῦσα συνέχειαν σειρᾶς βουνῶν χαμηλοτέρων, ὑψοῖ πρὸς τὰ ὕψη τὴν φαλακρὰν καὶ λαβοσκεπασμένην κορυφήν της ὡς ἐκτείνει κυκλωτερῶς καὶ εἰς παντοίας διευθύνσεις τοὺς ἀποσβεσθέντας πολυαρίθμους κρατῆράς της. Ἂν καὶ τόσας ἐκυοφόρησε καὶ κυοφορεῖ φλόγας, ἂν καὶ ὁ Ἥφαιστος εἰς τὰ σπλάγχνα της αὐτὰ τὰ πύρινα κατεσκεύαζε τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διὸς καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἐνεργοὶ κρατῆρές της σκορπίζουν τὸν πανικὸν εἰς τὰ πέριξ, ἐν τούτοις αἱ κλιτύες της εἶναι ὁλοπράσινοι καὶ τὰ κράσπεδα τῆς σμαραγδοπλέκτου ἐσθῆτός της εἶναι ἀπαράμιλλα εἰς δροσερὰν ἀνθηρότητα καὶ ὄργια βλαστήσεως. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔχει τὴν κόλασιν μὲ τὸ ἄσβεστον πῦρ εἰς τὴν καρδιὰν καὶ τὸν παράδεισον εἰς τὸν γύρον τῶν φορεμάτων της, ἐὰν ἤθελε νὰ τὴν παρομοιάσῃ μὲ γυναῖκα. Καὶ τότε ὁ Πλίνιος, ὅστις κατεπόθη ζῶν εἰς τὸν μεγαλείτερον κρατῆρά της καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ὁ σοφός, ὅστις ἔλαβε τὴν αὐτὴν τύχην, θὰ ἦσαν τὰ μεγάλα θύματα τῆς παραδόξου ταύτης προσωπικότητος εἰς τὸ μυστήριον τῆς καρδίας τῆς ὁποίας ἐτόλμησαν νὰ ἐγκύψουν.

Ἀλλ' ἐὰν σοφοὶ καὶ γίγαντες κατεπόθησαν καὶ χιλιάδες ὅλαι ψυχῶν ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν πυρίνην τοῦ ἡφαιστείου τούτου λάβαν, ἐὰν αὐτὴ ἡ πόλις τῆς Κατάνης ἔχει ταφῆ ἓξ ἤδη φορὰς κατὰ τοὺς δέκα τελευταίους αἰῶνας, καὶ ποῖος εἰξεύρει πόσας ἀκόμη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, τοῦτο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἑλκύῃ νέους πάντοτε συνοικιστὰς, γόησσα εἰς κάλλη καὶ γενναία εἰς θησαυροὺς καὶ γόνιμος εἰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Τώρα ὅπου οἱ ξένοι κατακτηταὶ ἐφυγάδευσαν τοὺς Ἕλληνας κατοίκους καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μετέβαλεν εἰς ἐρείπια τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Ὀλύμπου, μόνος ὁ Ἥφαιστος, ὁ Διόνυσος καὶ ἡ Δήμητρα ἐξακολουθοῦν νὰ σκορπίζουν τὰ πλούσια δῶρά των εἰς τὴν εὔφορον τῆς Σικελίας γῆν.

Καὶ οἱ διαδεχθέντες ἀνὰ τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανοὺς τὴν Ἑλληνικὴν ναυτιλίαν παρατάσσουν εἰς τὸν λιμένα τῆς Κατάνης στόλον ὅλον ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων, τὰ ὁποῖα μεταφέρουν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς τοὺς οἴνους καὶ τὰ σιτηρὰ καὶ τοὺς καρπούς, καὶ τὰ θεῖα καὶ ὅλα τὰ πλούτη τὰ ζωογονοῦντα τὴν κίνησιν τῆς ἐμπορικῆς Ἀγγλικῆς ναυτιλίας.

Ἡμεῖς ξεπεσμένοι καὶ ἐδῶ χωρὶς κἂν μίαν σημαίαν Ἑλληνικὴν εἰς τὸν ἐμπορικὸν αὐτὸν λιμένα, ὅπου σήμερον εὑμεθα ἐντελῶς ξένοι, καὶ ὅπου οὐδὲν σχεδὸν περιεσώθη ἐκ τῆς ἀρχαίας δόξης μας, μόνον πρὸς τὰ ὀπίσω βλέποντες καὶ μόνον μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ μεγάλου παρελθόντος ζῶντες, ὁμοιάζομεν ὀλίγον μὲ τοὺς ἐκπεσόντας θεοὺς μας, τῶν ὁποίων τοὺς ἐρειπώδεις βωμοὺς ἐπιδεικνύουν οἱ ὁδηγοὶ εἰς τοὺς ταξειδιώτας. Καὶ ὡς ἐκεῖνοι λέγουν: ἐδῶ *ἄλλοτε* ἦτο *ναὸς Ἑλληνικὸς*, ἡ ἠχὼ τῶν θαλασσῶν μοῦ φαίνεται ἐπαναλαμβάνουσα: «Ἐδῶ ἄλλοτε ἦτο λιμὴν Ἑλληνικὸς καὶ ἐδῶ πλοῖα Ἑλληνικὰ καὶ ἐδῶ ἔμπορικοὶ οἶκοι, τιμῶντες τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ὑψόνοντες τὸ ἑλληνικὸν γόητρον καὶ προάγοντες τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα εἰς τὴν πρώτην χώραν τοῦ κόσμου». *Ἄλλοτε!* Καὶ τώρα;

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Ι

Ἀνάμεσα στὸ καταπράσινο δάσος, μισοφαίνονταν μία παλὴ καλύβα καὶ πάνου στὰ δασωμένα πλάγια τοῦ λόφου ἀνέβαινε εὐχάριστη δροσιὰ ἀπὸ τὴ μυστηριώδη σκιὰ τῶν καρυδιῶν καὶ ἀπὸ τὰ κοιμισμένα νερὰ τοῦ ἥσυχου ποταμιοῦ ποῦ ἔτρεχε στὰ πόδια του.

Ἡ καλύβα αὐτὴ θὰ φαίνονταν σὰν κατοικία τῆς Σιωπῆς, τόση ἡσυχία καὶ μελαγχολία βασίλευε στὸ κοιμισμένο δάσος, ἂν παιδάκια μὲ τὰ κρυστάλλινα γέλοια τους δὲν ἔδιωχναν αὐτὴν ἀπὸ τὸν πένθιμο αὐτὸ τόπο. Καὶ τὰ παιδιάστικα αὐτὰ γέλοια ἀντηχοῦσανε ἀνάμεσα στοὺς θόλους τῶν φυλλωμάτων καὶ ξυπνοῦσανε τὴν ψυχὴ τῶν γέρικων δέντρων ποῦ μὲ συγκατάβασι χαμογελοῦτανε στὰ παιγνίδια αὐτά, ποῦ τάραζαν τὴν ἡσυχία τους.

Ἐν τούτοις τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἔδινε στὸ δάσος τὸ ἀτελείωτο μεγαλεῖό του, κατωμένο ἀπὸ μυστήρια καὶ μελαγχολία. Πάνου στὴν παχειὰ χλόη ποῦ ἔστρωνε τὴν γῆν, ἔπεφτε ἡ διπλῆ σκιὰ τῆς νύχτας καὶ τῶν δέντρων. Ποτὲ ὠχρὴ λάμψι ἀστεριοῦ δὲν ἔφτανε ὡς τὴν ἀπάτητη χλόη νὰ τὴν φωτίσῃ, καὶ τὸ φεγγάρι μονάχα τῆς κορφὲς τῶν δέντρω

χρύσονε χωρὶς ποτὲ νὰ τολμήσῃ νὰ ρίξῃ τὲς ἀχτῖδες του εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἀσύλου του.

Ὅταν ἡ μεγάλη φωνὴ τοῦ ἀέρα ἠχοῦσε σὰν σάλπιγγα τῆς καταιγίδος, τὸ ἀπέραντο κοιμισμένο δάσος κουνιότανε καὶ φαίνονταν σὰν βουνὸ ποῦ περπατοῦσε καὶ οἱ κορφὲς τῶν γιγαντένιων δέντρων του ἀνατρίχιαζαν στὰ τολμηρὰ χαδέμματα τοῦ ἀγέρα καὶ τὰ ἀμέτρητα φύλλα φαίνονταν σὰν χιλιάδες μελαγχολικὰ κουδούνια, ποῦ χτυπούσανε θεότρελλα ἀνάμεσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Ἀλλὰ τὸ δάσος ἔδειχνε ὅλη του τὴ βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια, καὶ ὅλη τὴν κατασκότεινη ψυχή του τῆς ἥσυχες θερινὲς νύχτες. Οὔτε ἀνατρίχιασμα φύλλων, οὔτε σείσιμο κλαδιῶν ἔδειχνε πῶς ζοῦσε· ἐφαίνονταν ἀκίνητο μὲ τὴν πανάρχαια ὠμορφιά του, πεθαμένο πρὶν καταπέσῃ στὴν γῆν.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ παληὰ δέντρα ἔμειναν ὁλόρθα καὶ καὶ γερὰ, ἔχοντας τὴ σιωπηλὴ ζωὴ τῶν πραγμάτων ποῦ φυλᾶνε τὸ αἴνιγμα τῆς χαρᾶς τους ἢ τῆς λύπης τους. Καὶ ἡ σιωπὴ αὐτὴ τοῦ ἡσύχου δάσους ἤτανε σχεδὸν τρομαχτική. Μιὰ φωνὴ τάραζε μονάχη κἀμμία φορὰ τὴς ἥσυχες νύχτες, τοὺς τόπους αὐτούς· ὅταν κἀνένα ζαρκάδι, ἐνῷ ἔτρεχε, κἀμμία ἀλεποῦ ἐνῷ ζήταγε τροφὴ ἢ κἀνένας περιπλανώμενος γύρευε καταφύγιο, περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ ἀπὸ τὴν κοιμισμένην καλύβα, γαυγίσματα τάραζαν τὴν ἡσυχία τοῦ δάσους. Ὁ ἄγρυπνος φύλακας τῆς ἔρημης αὐτῆς κατοικίας ἤτανε γέρος σκύλλος, πολὺ ἄσχημος, πολὺ βρομερὸς, μαῦρος σὰν τὸ σκοτάδι καὶ μελαγχολικὸς σὰν τὴν ἐρημιά. Ἐπειδὴ ζοῦσε πάντα ἀνάμεσα στὸ δάσος αὐτὸ, ἀπόχτησε τὴν ψυχὴ μυστηριώδη· ἤτανε σοβαρὸς καὶ πολὺ συχνὰ ἀκίνητος. Ἡ συνήθεια τῆς σιωπῆς αὐτῆς, ἀνάμεσα τῆς ὁποίας ζοῦσε, τὸν ἔκανε νὰ ἀκούῃ καὶ τὸν πειὸ μικρὸ κρότο. Φαίνονταν ὁ φύλακας ὄχι τῆς καλύβας μονάχα, ἀλλὰ ὅλης τῆς σιωπῆς τοῦ δάσους. Κανεὶς δὲν εἶχε δικαίωμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν ἀφεντάδων του, νὰ ταράζουνε τὸν ὕπνο τῶν δέντρων· ἐρχότανε τρομερὸς ἐναντίον ἐκείνου ποῦ τολμοῦσε νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνη, αὐτήν.

Κάθε βράδυ, ἔκανε τὸ γύρο του, προστατεύοντας τὸν ἥσυχο ὕπνο τῶν κυρίων τοῦ καὶ τὴν εἰρήνην τῶν παληῶν δέντρων.

Ἕνας περιπλανώμενος, δύστυχος χωρὶς κατοικία, ποῦ ζητοῦσε καταφύγιο νὰ ἀναπαύῃ τὰ κατακουρασμένα μέλη του, πέρασε ἀπὸ τὸ δάσος αὐτὸ καὶ καθὼς εἶδε τὴν κατάλληλη ἡσυχία στὴν κούρασί του εἰς τὴν πλούσια χλόη θέλησε νὰ καθίσῃ ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴς καστανιὲς ποῦ ἤτανε πειὸ φιλόξενες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μόλις ὅμως εἶχε ξαπλωθῆ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι πάνου στὸ μαλακὸ βελοῦδο τῆς χλόης, καὶ γαυγίσματα τρομαχτικὰ ἀκούστηκαν ἀνάμεσα στὴν σιωπή. Ἀνήσυχος ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε, καὶ συλλογίζουνταν ἂν ἤτανε καταδικασμένος νὰ μὴν ἀπολάψῃ ποτὲ τὴν ἡσυχία ποῦ εἶχε ἀνάγκη. Μπροστά του μιὰ σκιὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι, καὶ μόλις εἶχε τὸν καιρὸ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ζῶο ποῦ τοῦ παρουσιάστηκε.

Ὁ ἀγῶνας μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σκύλλου βάσταξε πολλὲς ὧρες. Μὲ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ ραβδιοῦ του ὁ ἄνθρωπος προφυλάγουνταν ἀπὸ τὲς ἐπιθέσεις τοῦ σκύλλου καὶ ἔρευγε σιγὰ-σιγὰ πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὸ σκοτάδι ποῦ τὸν περιτριγύριζαν, ζητῶντας νὰ ἀποφύγῃ τὴν δεύτερη αὐτὴ νύχτα ποῦ τὸν κατεδίωκε. Καὶ ὁ σκύλλος οὐρλιάζε πάντα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ δάσους ἀνατρίχιαζε στὴν παραβίασι τῆς μυστηριώδους ἡσυχίας του.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, ἔπειτα ἀπὸ φοβερὲς δαγκωματιές, ὁ περιπλανώμενος ἔφθασε στὸ φράχτη τοῦ δάσους καὶ νόμισε πῶς ξανκεῖδε τὸ φῶς· τόσο ἡ σκιὰ τῶν μεγάλων δένδρων ἔκανε βαθύτερο τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ ὅταν πέρασε καὶ τὴν τελευταίαν κορυδιὰ, εἶδε ἔξαφνα τὸ σκύλλο νὰ σταθῆ καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ σκοτάδι τοῦ δάσους. Χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία ποῦ μπόρεσε ἔτσι νὰ σωθῆ, πλάγιασε πάνου στὴ σκληρὴ γῆ κατακουρασμένος καὶ δὲν κουνήθηκε πειὰ, προσκαλῶντας σιγὰ-σιγὰ τὸν ἐλευθερωτὴ θάνατο, βαριεστημένος νὰ προφυλάγῃ πάντα τὴν ζωή του ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὰ κυνηγήματα τῶν ζώων, καὶ ὑπέφερε καὶ ἀπὸ τὸ καταδαμασμένο σῶμα του καὶ ἀπὸ τὴν καταλυπημένη ψυχή του ἀπὸ τόσες ἀθλιότητες καὶ λύπες.

Καὶ ὅμως ὁ σκύλλος ποῦ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ δάσος ἤτανε ἥσυχος καὶ πολὺ καλός· ἤτανε ὁ πιστὸς δοῦλος τῶν κυρίων του· γιὰ ἕνα χάδι τους, ὑπόφερε τὶς προσβολές τους καὶ τὰ χτυπήματά τους. Τοὺς ἀγκποῦσε πολὺ καὶ αἰσθάνουνταν γιὰ αὐτοὺς τὴν ἀγάπη ἐκείνη ποῦ κάνει νὰ ὑποφέρῃ ὅλα ἀπὸ κείνους ποῦ ἀγαπᾷ καὶ ὅταν ἕνα χοντρὸ χέρι τοῦ χάδευε τὸ κεφάλι, κουνοῦσε τὴν οὐρὰ ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ἔβγαζε μικρὲς φωνὲς χαρᾶς. Τὰ παιδιὰ πρὸ πάντων ἤτανε οἱ εὐνοούμενοί του, μὲ μεγάλην καλωσύνην δέχονταν ὅλα τὰ παιχνίδια τους· ἄλλοτε τὸν κάνανε ἄλογο, ἄλλοτε τραβοῦσε τὰ καροτσάκια τους καὶ ἄλλοτε ἐμάθενε νὰ κάνῃ διάφορα παιχνίδια ποῦ αὐτὸν ἔκαναν γελοῖο καὶ τὰ παιδάκια διεσκέδαζαν.

Γι' αὐτούς, γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς κυρίους του φώναζε τὴν νύχτα μέσα στὸ μεγάλο δάσος. Ξέρανε πῶς γιὰ αὐτοὺς ἔμενε ἄγρυπνος ὅλη τὴν νύχτα γιὰ νὰ φυλάῃ τὸ σπίτι τους. Εἶχε μίαν ἀγάπη καὶ ἕνα καθῆκον εἰς τὴν ζωήν του, αὐτὲς ἡ δύο ἰδέες ἤτανε ὅλη ἡ ὕπαρξίς του.

ΙΙ

Τὴν ἴδια νύχτα ποῦ ἔδιωξε τὸν δύστυχο περιπλανώμενο ἀπὸ τὸ δάσος του, ὁ σκύλος ἔκανε ἄλλο πειὸ φοβερὸ ἀγῶνα. Κλέφτες ποῦ ἦρθαν νὰ κλέψουνε σανὸ καὶ στάρι, πλησιάσανε ἕως τὴν καλύβα, ἐνῷ δὲ κεῖνος μάχονταν κοντὰ στὸν φράχτη, ὁ ἕνας θὰ κρατοῦσε τὸν φύλακα καὶ οἱ ἄλλοι θὰ ἔκλεφταν.

Μὰ οἱ κλέφτες δὲν ξέρανε τὸν ἄγρυπνο φύλακα τῆς νύχτας. Ἕως τὲς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς ποῦ ἔδιωξαν αὐτούς, ὁ σκύλλος δὲν ἔπαυσε νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ μάχεται γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ νὰ κάνουνε τὸ κακὸ σχέδιό τους. Ἡ ὁρμή του ἀντηχοῦσε μέσα σὲ φωνὲς φοβερὲς καὶ δυνατὲς καὶ κατέβαλε καὶ τὴν τελευταία δύναμι ποῦ τοῦ ἔμενε στὸν φοβερὸ αὐτοῦ ἀγῶνα.

Μέσα στὴν καλύβα οἱ χωριᾶτες κοιμόντουσαν ἥσυχοι. Ἀκούσανε τὸν πιστό τους σκύλλο νὰ γαυγίζῃ ὅλη τὴν νύχτα, ἀλλὰ ἤτανε τόσο πολὺ συνειθισμένοι στὴν ἐρημιὰ, ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦνε πῶς αἰτία ἤτανε ἀνθρώπινο πλάσμα. Νόμιζαν ὅτι τὸ δάσος τοὺς χώριζε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι ἡ προσβολές τους δὲν ἤταν δυνατὸν νὰ τοὺς φθάσουνε. «Βέβαια, λέγανε, ὁ φύλακας τοὺς κυνηγοῦσε κάμ-

μία ἀλεποῦ ποῦ πῆγε νὰ κλέψῃ κόττες, ἢ κάμμία νυφίτσα ποῦ κυνηγοῦσε κανένα λαγό», καὶ βέβαιο δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ σηκοθοῦνε ἀπὸ τὸν ὕπνο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουνε καὶ ξανακοιμήθηκαν δυσαρεστημένοι μονάχα ποῦ τοὺς τάραξε τὸν ὕπνο τους.

Ὁ σκύλλος ὅμως πάντα μάχονταν· ἐδιπλάζε τὲς δυνάμεις του καὶ φαίνονταν σὰν νὰ ἤτανε πολλοὶ μαζῆ ποῦ φώναζαν ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι. Οἱ κλέφτες ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο, γιατὶ ποτὲ δὲν φαντάζουνταν ἕνα τόσο φοβερὸ ἐχτρό, ἂν καὶ εἴχανε καταματωμένο τὸ δύστυχο ζῶο μὲ χτυπήματα μαχαιριῶν καὶ ξύλων· αὐτὸ ὅμως μάχουνταν ἕως ποῦ τοὺς ἔδιωξε καταντροπιασμένους ποῦ νικήθηκαν ἀπὸ ἕνα γέρο σκύλλο γιὰ τὸν ὁποῖο γελούσανε ἄλλοτε. Καὶ ὁ σκύλλος τοὺς συνώδεψε ἕως τὸν φράχτη ὅπως καὶ τὸν ἄλλον.

Καὶ ὅταν ἔφυγαν, ὅταν τέλειωσε τὸ καθῆκον τοῦ φύλακα, κάθισε στὸ χορτάρι καὶ βογγοῦσε σιγά, λυπηρὰ καὶ παρακονιάρικα. Μόλις ἀνάπνεε, τόσο ἡ μάχη τὸ εἶχε κουράσει καὶ ὅλο του τὸ σῶμα ἤτανε μία μεγάλη πληγὴ ἀπὸ ὅπου ἔφευγε ἡ ζωή του. Ἔκλαψε γιατὶ δὲν εἶχε πλειὰ δύναμι νὰ πολεμήσῃ τὸν θάνατον, ὁποῦ τὸν αἰσθάνουνταν νὰ τὸν πλησιάζῃ, καὶ τὰ βογγητά του ἐφθάνανε ἀπὸ τὰ λυπημένα χορτάρια ὡς τὰ δένδρα τοῦ δάσους, ὡς τοὺς θόλους τῶν φυλλωμάτων, ὡς τὲς πλειὸ μακρυνὲς γωνίες ποῦ ἑνώνουνε τὴν λύπην τους μὲ τὴν λύπην τοῦ γέρου συντρόφου τους. Καὶ ἡ πρῶτες λάμψες τῆς αὐγῆς τοῦ ἔρριχναν τὸ λεπτό του φῶς καὶ χάϊδευαν τὸ κατακόκκινο μαλλί του καὶ ἀνταγκαλούσανε στὰ μεσοσβυσμένα τὰ μάτια του ποῦ ἤτανε ἕτοιμα νὰ κλείσουνε γιὰ πάντα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη πέρασε κοντά του ὁ περιπλανώμενος ποῦ εἶχε διώξει καὶ ὁ ὁποῖος πήγαινε νὰ βρῇ κανένα μέρος περισσότερο φυλόξενο. Ὁ ἄνθρωπος ὑπόφερνε ἀκόμη ἀπὸ τὰ δαγκάματα τοῦ σκύλλου, λυπημένος δὲ βοηθοῦτε μὲ τὸ ραβδί του τὸ δύσκολο περπάτημά του, καὶ κύτταζε ὁλόγυρα μὲ βλέμμα μίσους καὶ μελαγχολίας.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

Η ΕΦΕΥΡΕΤΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ

Ἡ πρώτη γυνή, περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Σινῶν ἱστορίᾳ, ἤτοι 2,602 π. Χ., εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Χόαγγ-Τὶ Λουὶ-Τσέου. Ἡ Κίνα εὑρίσκετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ πρῶτον μετὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐποχὴν στάδιον, ὅτε καὶ ἡ γυνὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκπέσει εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε νὰ θεωρῆται ὄν στερούμενον ψυχῆς. Ὁ μέγας τῶν Σινῶν αὐτοκράτωρ Χόαγγ-Τὶ φαίνεται θεωρῶν τὴν γυναῖκα σύντροφον προσφιλῆ τοῦ βίου του, ἱκανὴν νὰ συνεργάζηται μετ' αὐτοῦ εἰς πρόοδον καὶ πολιτισμὸν τῶν ὑπηκόων τοῦ ἀχανοῦς κράτους του.

Ἐνῷ λοιπὸν οὗτος μετέβαλλε διὰ τῶν σοφῶν ἐφευρέσεών του τὴν ἐκ δέρματος ζώων ἄσχημον καὶ ἄμορφον ἐνδυμασίαν τῶν Σινῶν εἰς τὴν ἔκτοτε ἐπινοηθεῖσαν ἐξ ὑφασμάτων τοιαύτην· ἐνῷ ἐχρησιμοποίει τὴν δύναμιν τῶν ἀνέμων καὶ δι' αὐτῆς ἐνεκινίαζε τὴν ἀνὰ τὸν Κίτρινον ποταμὸν ναυσιπλοΐαν, ἀνέθηκεν εἰς τὸ ἕτερον ἥμισύ του νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας.

Ἐνταῦθα τὸ γόνιμον καὶ καλαισθητικὸν τῆς γυναικὸς πνεῦμα ἐπιφαίνεται ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐξόχῳ ἐπισημότητι. Ἡ Δουὶ Τσέου κατά τινα ἐξοχικὸν περίπατόν της παρατηρεῖ ἐπὶ δένδρου σκώληκα πλέκοντα τὸν βόμβυκά του, ὡς ἡ ἀράχνη πλέκει τὸν ἱστόν της. Ἐξήτασε τὸν βόμβυκα, ὃν εὗρε στερεὸν καὶ λάμποντα ὡς χρυσὸν ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἡ εὐφυὴς γυνὴ ἐπιδίδεται πάραυτα εἰς συλλογὴν τῶν σκωλήκων τούτων, οὓς ἐγκαθιστᾷ εἰς τὰ ἴδια διαμερίσματά της καὶ τρέφει διὰ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ τὸ πρῶτον παρετήρησεν αὐτούς· Κατορθοῖ δὲ ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ἀποκτήσῃ πληθὺν βομβύκων λευκῶν καὶ ὑποχρύσων, ἐξ ὧν ἐνόησεν ὅτι ἠδύνατο νὰ πορισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς κατασκευὴν στερεῶν καὶ πολυτίμων ὑφασμάτων κλωστήν. Καὶ ἀληθῶς μελετῶσα, ἐργαζομένη, δοκιμάζουσα ἔλυσε τὸ μέγα αἴνιγμα τῆς ἐκ τοῦ βόμβυκος παραγωγῆς τῆς μετάξης, ἣν ἐπενόησε νὰ ὑφαίνῃ, ἐπ' αὐτῆς δὲ ὡραῖα νὰ ἐνστίζῃ σχέδια, παριστῶντα ἄνθη, πτηνὰ καὶ ὡραίους καρπούς.

Ἡ ἰδέα τῆς ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ἀπομιμήσεως φυσικῶν ἀντικειμένων εἶναι ἴσως ἡ πρώτη μορφὴ τῆς εὐγενεστάτης καὶ ὡραιοτάτης τῶν τεχνῶν, ἣν ὁ θεῖος Ἀπελλῆς μετὰ πάροδον αἰώνων ἐπέπρωτο νὰ προαγάγῃ εἰς βαθμὸν θαυμασίας τελειότητος Ὅπως δήποτε τὴν τέχνην της ἐδίδαξεν ἡ εὐγενὴς αὐτοκράτειρα εἰς τὰς συζύγους τῶν ὑπηκόων της, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ἐκείνης ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια, ὅπως αἱ σύζυγοι τῶν αὐτοκρατόρων προΐστανται τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Κίναν λειτουργούντων βομβυκοτροφείων, ἡ βιομηχανία δὲ τῆς μεταξοϋφαντουργίας εὑρίσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς χεῖρας γυναικῶν.

Ἡ βιομηχανία αὕτη ἀπέβη τόσον εὐεργετικὴ διὰ τὴν Σινικὴν αὐτοκρατορίαν, ὥστε ἡ πρὸς τὴν μνήμην τῆς αὐτοκρατείρας Δουὶ-Τσέου εὐγνωμοσύνη προήχθη εἰς λατρείαν. Ἡ αὐτοκράτειρα ἐτιτλοφορήθη μετὰ θάνατον «Ἱερὸν πνεῦμα τῶν μεταξοσκωλήκων» καὶ εἰς τιμὴν αὐτῆς ἱδρύθη μεγαλοπρεπὴς ναός, περιβαλλόμενος ὑπὸ ἀπεράντου κήπου καταφύτου ὑπὸ μορεῶν. Ἐν τῷ πλουσίῳ καὶ πολυτελεῖ τούτῳ τεμένι φυλάττονται εὐλαβῶς πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ σκεύη, ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς παραγωγὴν καὶ ἐπεξεργασίαν τῆς μετάξης. Ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου, τελεῖται μεγαλοπρεπὴς ἑορτὴ καὶ θυσίαι εἰς τιμὴν τοῦ «Ἱεροῦ πνεύματος τῶν μεταξοσκωλήκων» Ἡ ἑκάστοτε βασιλεύουσα αὐτοκράτειρα, ὑποβαλλομένη εἰς νηστείαν καὶ καθαρισμὸν ἐπὶ ἑβδομάδα πρὸ τῆς τελετῆς, προσέρχεται καὶ τελεῖ αὐτοπροσώπως τὰς θυσίας, δρέπουσα τὰ πρὸς τοῦτο φύλλα ἰδιοχείρως ἐκ τῶν μορεῶν τοῦ ἱεροῦ κήπου.

Ἐκ τοῦ Α'. τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός».

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον κατὰ τυπογρ. λάθος ἐγράφει ἄθεον ἀντὶ Ἄθεσιν ('Αδίγη').

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'

Kohlgrub, Ἰούλιος.

Ἀγαπητὴ Μαρία μου, γιὰ νὰ σοῦ γράψω πάλι,
Ἔμεινα μόνη, σ' ἐκδρομὴν ἐπήγανε οἱ ἄλλοι.
Ἐδῶ στὸν κῆπο κάθημαι, σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι,
Τριγύρω μου ὁ Ζέφυρος μὲ τὰ λουλούδια παίζει
Καὶ φέρνει τόσαις εὐωδιαῖς, τριαντάφυλλα, βανίλια,
Γαρύφαλλα, αἰγόκλημα καὶ λουλουδάκια χίλια.
Τὰ πεῦκα καὶ τὰ ἔλατα γεμίζουν τὸν ἀέρα
Κι' αἱ Ἄλπεις μὲ τὰ χιόνια τους μὲ χαιρετοῦνε πέρα.
Χρυσὸς ὁ ἥλιος καὶ δροσιά, κι' ἐγὼ χαρὰ γεμάτη
Ἀχόρταστα τριγύρω μου στρέφω παντοῦ τὸ μάτι.
Καὶ γράφω κι' ὑνειρεύομαι καὶ γράφω καὶ θαυμάζω,
Καὶ πότε κάτω στὸ χαρτί, πότε ψηλὰ κυττάζω.
Καταλαμβάνεις τὸ λοιπὸν πῶς ἔπαυσαν τὰ κρύα,
Ἡμέραις ἀνοιξιάτικαις ἐπρόβαλαν, Μαρία;

Τόσο καθάριος οὐρανός, τέτοιο γαλάζιο χρῶμα
Ποῦ ἀμφιβάλλω ἂν σ' ἐμᾶς εἶν' πεζὸ γλαυκὸς ἀκόμα.
Εἶνε ἡ ὥρα τέσσαρες, ἔχω ἐμπρὸς τὸ δίσκο
Καὶ τὸν καφέ μου πίνοντας ἀπόλαυσιν εὑρίσκω.
Μὰ μὴ νομίζης τὸν καφὲ ποῦ πίνεις στὴν Ἀθήνα,
Ἐδῶ εἶν' ὅλως ἄγνωστα τὰ φλιτζανάκια κεῖνα.
Ἐδῶ ὀνομάζουνε καφέ, καφὲ μαζὶ μὲ γάλα,
Μέσα στὸ δίσκο φέρνουνε φλιτζάνια, μὰ μεγάλα,
Καφὲ ποῦ φθάνει νὰ λουσθῇς, καὶ σ' ἄλλο κανατάκι
Ποῦ εἶν' μικρότερο πολύ, ὀλίγο γαλατάκι.
Καὶ μπισκοτάκια φέρνουνε καὶ βούτυρο καὶ μέλι
Χωρὶς νὰ ξεύρουν ἂν κανεὶς τὰ θέλῃ ἢ δὲν τὰ θέλῃ.
Κ' οἱ Kellner *δὲν προφθάνουνε. Τρέχουν ἐπάνω κάτω*
Καὶ φέρνουν σ' ὅλους τὸν καφὲ βραστὸ καὶ μυρωδάτο.
Μέσα στὰ δένδρα τὰ πυκνὰ καὶ μέσ' στὴν πρασινάδα
Ἡ αἴθουσ' ἀναγνώσεως. Τὰ τζάμια στὴν ἀράδα
Σ' ἀφίνουν μέσα καὶ θωρεῖς τί κάμνει ὁ καθένας.
Βλέπεις λοιπὸν τοὺς Βαυαρούς, τὰς Βαυαράς, τὰς ξένας
Νὰ παίζουν ἄλμα ἢ χαρτιά, βιβλία νὰ διαβάζουν,
Καὶ γράφοντας ἐπιστολὰς πολὺ νὰ διασκεδάζουν.
Ξεύρεις τί ρόλο παίζει δῶ ἡ ἀλληλογραφία!
Δὲν βρίσκεται οὔτε παιδὶ στὴν πεζὸ μικρὴ ἡλικία,
Ποῦ τὸ χαρτοφυλάκιον μαζῆ του νὰ μὴν ἔχῃ.
Τὸ βλέπεις λοιπὸν κάθεται καὶ σοβαρὸ προσέχει,
Πέρνει τὴν πέννα, τὸ χαρτὶ κι' ἐπιστολὴν ἀρχίζει
Καὶ σὰν μεγάλος ἔπειτα τὸν φάκελλο σφραγίζει.
Ἀλλὰ θὰ παύσω μιὰ στιγμὴ τὸ γράψιμό μου φίλη,
Ἄσμα γλυκὺ ἀντήχησεν ἀπὸ κυρίας χείλη·
Γιατὶ δὲν λείπει βέβαια τὸ πιάνο μέσ' τὴ σάλα.
Ἴσως μπορεῖ ὁ Γερμανὸς νὰ ζήσῃ δίχως ἄλλα
Μὰ ὅμως εἶνε μερικὰ ἐν οἷς κ' ἡ μουσική του
Ποῦ ἂν τοῦ λείψουν ἔπαυσε ἀμέσως κι' ἡ ζωή του.
Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα πολὺ τοὺς δικαιώνω.
Κι' ὅταν αἰσθάνωμαι χαρὰ καὶ ὅταν ἔχω πόνο
Εὑρίσκω ἀνακούφισι, εὑρίσκω ἡσυχία
Μόλις ἠχήσῃ γύρῳ μου ὡραία μελῳδία.
Καὶ ὅταν μ' ἄλλους βρίσκωμαι, κι' ἂν ἀπομένω μόνη
Γλυκειὰ μοῦ φέρνουν συντροφιὰ τῆς μουσικῆς οἱ τόνοι.
Σ' ἀφίνω, τρέχω. Γνώρισα τὸ μαγικὸ τραγούδι,
Εἶν' ἡ φωνὴ τῆς φίλης μου, ἐπέστρεψ' ἡ Γερτρούδη.

. . . . . .

Τελείωσ' ἡ ἀπόλαυσις τῆς μουσικῆς, Μαρία,
Καὶ πάλι τοῦ γραψίματος ἀρχίζ' ἡ φλυαρία.
Λοιπὸν ποῦ λές, γλυκειὰ surprise *μοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει*
Γι' αὐτὸ νωρὶς ἐπέστρεψαν ἡ φίλαις ἀπ' τὰ δάση.
Κι' ὡραῖα μοῦ τραγούδησε τραγούδια κάθε γλώσσας
Καὶ ζωηρὰ καὶ λυπηρὰ καὶ μελῳδίας τόσας.
Κι' ἡ Ρήνα τὴν ἐκύταζε μὲ μάτια λυγωμένα,
(Τὴ μουσικὴ ἀγάπησε σὰν βρέθηκε στὰ ξένα)
Κι' ἀναστενάζοντας σιγὰ μοῦ ἔλεγε μὲ λύπη:
«Ἄχ νἄξευρα νὰ τραγουδῶ, μονάχ' αὐτὸ μοῦ λείπει».
Τώρα σοῦ ὑπεσχέθηκα περιγραφὴν νὰ δώσω
Γιὰ τὴ ζωή μας στὸ Kohlgrub *ποῦ μᾶς ἀρέσει τόσο.*
Εἶνε τὰ ὑψηλότερα λουτρὰ τῆς Γερμανίας
Τὰ ὀνομάζουν San moritz *μεθ' ὑπερηφανείας,*
Λουτρὰ μὲ λάσπη, ἔλατα ἢ σίδηρο ἢ θειάφι
Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς, φίλη μου, νὰ δαπανᾷς χρυσάφι.
Ἐ' ἔρχοντ' ἐδῶ ἀναιμικοί, καρδιακοὶ καὶ ἄλλοι
Κ' ἀμέσως καλλιτέρευσιν εὑρίσκουνε μεγάλη.
Καὶ πῶς νὰ μὴν ὠφεληθοῦν! στὸν ὀρεινὸν ἀέρα,
Στὴν παντελῆ ἀνάπαυσι ποὺ ἔχομ' ἡ μέρα,
Στὴν εὐωδιὰ ὁποῦ σκορποῦν τὰ δάση ὁλόγυρά μας
Πῶς νὰ μὴν εὕρῃ δύναμι τὸ σῶμα κι' ἡ καρδιά μας!
Ἐγὼ τὸν λίγο τὸν καιρὸ ποῦ ἦλθα δῶ νὰ ζήσω
Τὸ παρελθὸν καὶ μέλλον μου ζητῶ νὰ λησμονήσω.
Πῶς ἤμουν καὶ πῶς θὰ βρεθῶ καθόλου δὲν θυμοῦμαι,
Τρώγω μὲ ὄρεξι, γελῶ καὶ ξένοιαστη κοιμοῦμαι,
Διότι ἀπεφάσισα γιὰ δύο μῆνας τώρα
Νὰ ζήσω σὰν ὁμογενὴς στῶν Βαυαρῶν τὴ χώρα.
Πρωὶ πρωὶ σηκώνομαι, στὸ ὕπαιθρον πηγαίνω
Καὶ μὲ τ' ὡραῖον πρόγευμα σχεδὸν μιὰ ὥρα μένω.
Ἀφοῦ περάσῃ κάμποσο γεμίζω τὸ ποτήρι
Καὶ τότε πεζὰ περίπατοι ἀρχίζουνε καὶ γῦροι.
Εἶνε νερὸ μὲ σίδερο ποῦ ἡ πηγή μας ἔχει
Καὶ μέρα νύκτ' ἀδιάκοπα σὰν συντριβάνι τρέχει.
Καὶ πίνομε σιγὰ-σιγὰ μ' ἕνα μικρὸ σωλῆνα,
Καὶ τὸ ἀστεῖο νὰ σοῦ πῶ, ἐζήλεψε κι' ἡ Ρήνα.
Φοβοῦμαι ὅμως μὴν αὐτὸ τὴν παραδυναμώσῃ,
Ἐκείνη οὔτ' ἀκρόασι δὲν θέλει νὰ μοῦ δώσῃ.
Κατόπιν μ' ἔλατα λουτρὸ θερμὸ μὲ περιμένει,
Ὥρα μισὴ πρέπει κανεὶς ἐντὸς αὐτοῦ νὰ μένῃ.
Εἶνε πολὺ εὐχάριστο, μοσχοβολᾷ κ' ἀφρίζει
Καὶ μιὰ ὡραία εὐωδιὰ στὸ σῶμα σοῦ χαρίζει.
Μοῦ τὰ διέταξ' ὁ γιατρὸς κολακευθεὶς μεγάλως
Πῶς μ' εἴλκυσε τόσῳ μακρυὰ τοῦ Kohlgrub *του τὸ κάλλος.*
Σοῦ στέλλω καὶ τὸ Bellevue. *Εἶν' τὸ δικό του σπίτι,*
Bever *τὸν λέγουν τὸν σοφόν, κι' ἂν σὲ πονέσ' ἡ μύτη*
Αὐτὸς λουτρὰ θὰ σοῦ εἰπῇ καὶ καθαρὸν ἀέρα.
Δὲν ἔχει ἄλλο φάρμακον ἐδῶ εἰς τὴν Baviera.
Κατόπιν μετὰ τὸ λουτρὸν ὀφείλω νὰ πλαγιάσω,
Καὶ μὲ αὐτὴ τὴν τακτικὴ μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω.
Φαντάσου ἔξω ἀνοιξις, νὰ χαίρεται ἡ φύσις
Καὶ σὺ νὰ εἶσ' ὑπόχρεως τὰ μάτια σου νὰ κλείσῃς.
Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται καὶ ἀπειθῶ κομμάτι,
Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν ἀφίνω τὸ κρεββάτι.
Καὶ τρέχω ἔξω στὰ βουνά, στὰ πεῦκα, στὰ λουλούδια,
Νὰ ἰδῶ χαρά, νὰ ἰδῶ ζωή, ν' ἀκούσω τὰ τραγούδια,
Στὴ μία εἶνε τὸ table d'hôte, *ὡς τετρακόσιοι ξένοι*
Μὲ τουαλέταις ὅλοι μας ὡραῖα στολισμένοι,
Σὲ τρεῖς μεγάλαις αἴθουσαις. Ἐμεῖς στὴν πεζὸ μεγάλη,
Ἕνα menu *ἐξαίσιο. Καθεὶς κρασιοῦ φιάλη.*
Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ μερικὰ παράξενα γιὰ σένα
Ψωμὶ νὰ τρώγῃ στὸ φαγὶ δὲν θὰ ἰδῇς κανένα.
Καὶ μὲ τὸ κρέας τὸ ψητὸ κομπόστα πάντα φέρνουν,
Στὸ τέλος μετὰ τὸ γλυκὸ βούτυρο φρέσκο πέρνουν.
Καὶ τὸ ἀλείφουνε παχὺ σὲ μαῦρο ψωμὶ ἀπάνω,
Κ' ἔπειτα βάζουνε τυρί, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο κάνω.
Ἀπ' τὸ τραπέζι μας ποτὲ δὲν λείπει κι' ἡ πατάτα
Καὶ σερβιτόρους ἔχομε κάτι κορίτσια ἀφράτα.
Αὐτὸ τὸ γεῦμα διαρκεῖ σχεδὸν ὡς ὥραις δύο,
Καθένας μιὰ διήγησι, καθένας καὶ ἀστεῖο.
Ἔπειτα πάλι ἀνάπαυσις, στὰς τέσσερις τὰ ξέρεις,
Κατόπιν δὲ περιπατεῖς, ἀπολαμβάνεις, χαίρεις.
Καὶ κάποτε καὶ στοῦ χωριοῦ πηγαίνω τὰ σχολεῖα,
Κι' ἀπὸ προχθὲς μᾶς ἔφερε μεγάλη ποικιλία
Μιὰ οἰκογένεια γνωστὴ πολὺ χαριτωμένη,
Δυὸ σύζυγοι καὶ δύο γυιοί, μιὰ κόρη ἀγαπημένη.
Στὸ σπίτι ποῦ καθήμεθα κατοίκησε κι' ἐκείνη,
Καὶ ζωηρότητα πολλὴ στὴ συντροφιά μας δίνει.
Profesor Hermann *λέγεται, ἱστορικὸς δὲ πρώτης,*
Καὶ συγγραφεὺς ἱστοριῶν, μεγάλος πατριώτης.
Στὸ Βερολῖνον κατοικεῖ, Jhoanna *ἡ κυρία*
Μὲ δυὸ ματάκια γαλανά, νὰ τάβλεπες, Μαρία!
Μὲ μιὰ γλυκειὰ ὠχρότητα, ὡραία Γερμανίδα.
Θαρρῶ εἶν' ἡ πειὸ ἔμμορφη ἀπ' ὅσαις ἐδῶ εἶδα.
Τὸ κοριτσάκι τὸ μικρὸ μικρὸ ποῦ ὀνομάζουν Cila
Μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια του, μὲ μάγουλα δυὸ μῆλα
Εἶνε γλυκὸ σὰν ἄγγελος κι' ἐκεῖνοι τὸ λατρεύουν

Καὶ ὅλ' οἱ ξένοι ποῦ τὸ ἰδοῦν ἀμέσως τὸ χαϊδεύουν.
Λοιπὸν αὐτὸς ὁ κύριος κι' ἑλληνικὰ γνωρίζει
Κι' ὅταν τὴ Ρήνα συναντᾷ διάλογον ἀρχίζει.
Καὶ τότ' ἐκείνη χαίρεται. Πλὴν ἡ χαρὰ ματαία,
Καμμία συνεννόησις. Λέγει, μιλεῖ ἀρχαῖα.
Μὰ ν' ἄκουγες τί προφορά! Αὐτὴ δὲν εἶνε γλῶσσα
Γιὰ νὰ τὸν πείσω, φίλη μου, μετεχειρίσθην τόσα!
Ὅμως ἐκεῖνος τίποτε, τὸ β ῆ τ α λέγει μ π έ τ α
Τὸ υ σὰν u φραντζέζικο, τὸ θ ῆ τ α κάμνει τ έ τ α.
Καὶ τότ' ἀρχίζει μιὰ βοὴ καὶ μιὰ Βαβυλωνία,
Ποῦ θάλεγες κινέζικη πῶς εἶν' ἡ ὁμιλία,
Ὅμως ὁ κώδων τοῦ table d'hôte *μᾶς προσκαλεῖ στὸ δεῖπνον.*
Ὁ ἰατρὸς διέταξε πολὺ νωρὶς τὸν ὕπνον.
Μὰ μόλις στὰς ἐνιάμιση στὸ Kohlgrub *σκοτεινιάζει.*
Καὶ μὲ τὴ τόση εὐμορφιὰ κανένας δὲν νυστάζει.
Λοιπὸν στῆς νύκτας τὴ δροσιὰ καὶ στὴ γλυκειὰ σελήνη
Περιπατοῦμε ὅλοι μας. Αὐτὸς μὲ τὴν Εἰρήνη.
Κι' ἐγὼ μετὰ τῆς φίλης μου κι' οἱ ἄλλοι πάρα πίσω,
Ἀλλὰ ὁ κώδων προσκαλεῖ κι' εἶν' ὥρα νὰ σ' ἀφήσω.
Ἔχω μεγάλη ὄρεξι καὶ γιὰ καλή μου μοῖρα
Τὸ βράδυ ἐπιτρέπεται νὰ πίνωμε καὶ μπίρα.
Καὶ τώρα δέξου ἀσπασμόν, ἀγαπητὴ Μαρία,
Καὶ μὴ μὲ λησμονῆς καὶ σύ.

Ἡ φίλη **Φλωρεντία.**

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἂν καὶ τὸ θέρος παρατείνεται πέραν τῶν ὁρίων του καὶ τὸ φθινόπωρον στρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω, οὐχ ἧττον οἱ συρμοὶ τῆς μεταβατικῆς περιόδου ἔκαμαν δειλά, δειλὰ τὰς πρώτας ἐμφανίσεις των. Καὶ εἶναι τόσον μᾶλλον δειλότεροι, ὅσον αἱ καινοτομίαι των ἀποτελοῦν ἀληθῆ ἀναστάτωσιν καὶ εἰς τὰ ἐνδύματα καὶ εἰς τὰ κτενίσματα καὶ εἰς τὰ καπέλλα καὶ εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ σημεῖα τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως.

Αἱ δύο φοῦστες, τὰ tuniques, τὰ πανιέ, τὰ γαρνιρισμένα φορέματα, τὰ χαμηλὰ κτενίσματα, ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα τοσάκις ἐκτύπησαν τὰς θύρας τοῦ συρμοῦ, καὶ τοσάκις ἀπεπέμφθησαν μετὰ πολλῆς εὐγενείας, κατώρθωσαν διὰ τῆς ἐπιμονῆς των νὰ εἰσαχθῶσιν ὁριστικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς πλέον καὶ νὰ φέρουν γενικὴν ἐπανάστασιν εἰς καθεστώς, τὸ ὁποῖον εἴχομεν τοὐλάχιστον συνειθίσει νὰ θεωρῶμεν λογικόν.

Ἀλλ' ἄραγε ὅ,τι φαίνεται λογικὸν εἶναι πάντοτε καὶ τοιοῦτο καὶ ὅ,τι μᾶς φαίνεται εὔμορφον, φέρει κἂν τὰ ἀπαραίτητα τοῦ καλοῦ στοιχεῖα; Καὶ δὲν εἴμεθα πάντοτε θύματα καὶ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ συρμοῦ, ὅπως εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, τῶν συνηθειῶν μας; Διατί ὅ,τι σήμερον εὑρίσκομεν εὔμορφον καὶ κομψόν, μετὰ πέντε ἢ δέκα ἔτη, ὡς χάσωμεν τὴν συνήθειαν νὰ τὸ βλέπωμεν τοιοῦτο, μᾶς φαίνεται τόσον γελοῖον;

Λοιπὸν ἡ ἐπανάστασις ἐπιτελεῖται καὶ ὅ,τι σήμερον εὑρίσκομεν ἄσχημον θὰ ἐγκολπωθῶμεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐντὸς ὀλίγου. Ἄλλως τε τί ἄλλο κάμνει ὁ συρμὸς ἢ νὰ ψυχολογῇ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν μας καὶ νὰ μᾶς ἐκμεταλλεύηται πρὸς ὄφελος τοῦ ἐμπορίου, τῆς καλλιτεχνίας, τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν συνδεδεμένων πρὸς αὐτὰς ἐργατικῶν χειρῶν;

Ἀλλ' ὁ συρμὸς γεννᾶται πρῶτον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχνου καὶ κάμνει παντοτε τὴν πρώτην καὶ ἐπίσημον ἐμφάνισίν του ἐκεῖ ὅπου ἡ τέχνη βασιλεύει καὶ κυριαρχεῖ. Ἐὰν τὸ θέατρον δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ μᾶς παρουσιάζῃ τοὺς νέους συρμοὺς ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικήν των ὄψιν καὶ νὰ μᾶς ἐξοικειώνῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγους μὲ αὐτούς, πάλιν τὸ ἔργον του θὰ ἐνεῖχε μεγάλην βαρύτητα, τοὐλάχιστον ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν.

Τὸ τοιοῦτο λέγεται διὰ τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ συρμὸς ἐμφανίζεται εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐπιβάλλεται δι' αὐτῶν. Ἀπ' ἐκεῖ διοχετεύεται μέχρι τῶν ἀπωτάτων σημείων τοῦ κόσμου, διὰ τῶν σχεδίων, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ τῶν ὁποίων ἡ περιγραφὴ δὲν εἶναι δύσκολος.

Λοιπὸν χρώματα καὶ ὑφάσματα μᾶλλον ζωηρά. Τὰ ἀσθενῆ καὶ ξεβαμμένα χρώματα δὲν συμβιβάζονται τώρα μὲ τὰ γερὰ σώματα καὶ τοὺς χαλυβδίνους μῦς, τοὺς ὁποίους παρασκευάζει ἡ γυμναστικὴ καὶ οἱ ἐν ὑπαίθρῳ περίπατοι.

Σχήματα κομψὰ εἰς τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ στενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πλατύνονται κανονικὰ πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλὰ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐσθῆτος φέρεται καὶ δευτέρα, ἀνοιγμένη πρὸς τὰ ἐμπρός, κοντοτέρα τῆς πρώτης, ἥτις στολίζεται πολὺ μὲ κεντήματα ἀπὸ σειρητάκια καὶ πασμαντερὶα καὶ χάνδρας. Ἡ δευτέρα αὐτὴ ἐσθὴς ἄλλοτε σχίζεται εἰς ὅλας τὰς ραφὰς καὶ ἀφίνει τὴν κάτω νὰ φαίνεται, ἄλλοτε ὁμοιάζει ρεδιγκόταν καὶ ἄλλοτε τὰ ἐμπρόσθια φύλλα της ὑπεγείρονται εἰς τὰ πλάγια μὲ κανονικὰς πτυχὰς καὶ σχηματίζουν δύο πανάρχαια πανιέ, παρωχημένων ἐντελῶς ἐποχῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μονὴ φοῦστα δὲν ἀποκλείεται, εἶναι δὲ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὡραιοτέρα καὶ κομψοτέρα τῆς διπλῆς. Τὰ περικόρμια ὄχι φορτωμένα ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ κομψά, εὔμορφα, προσαρμοζόμενα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ σῶμα μὲ μικρὲς μπάσκες καὶ μὲ κεντήματα στολισμένα. Τὰ μανίκια, φυσικὰ ἐντελῶς παρακολουθοῦν τὰς γραμμὰς τοῦ βραχίονος, χωρὶς φουσκώματα καὶ φυσαλίδας. Κεντήματα παντοῦ, κεντήματα πολλά, τὰ ὁποῖα δὲν στοιχίζουν τίποτε, ἀφοῦ κάθε κυρία ἠμπορεῖ μόνη της νὰ κεντήσῃ τὸ φόρεμά της.

Τὰ κτενίσματα κατέρχονται καὶ αὐτὰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς πρὸς τὴν βάσιν. Τὰ μαλλιὰ ὅλα ὄχι σγουρά, ἀλλὰ ondulés σχηματίζουν δύω-τρία rouleaux πρὸς τὰ ὀπίσω, στηριζόμενα μὲ εὔμορφες κτένες ἀπὸ ταρταρούγα.

Παρισινή

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΟΥ
ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην ἄρχονται τὰ μαθήματα τοῦ Οἰκοκυρικοῦ καὶ Ἐπαγγελματικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Θὰ διδαχθῇ ἡ κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων, ἡ μαγειρική ἡ πιλοποιία, ἡ στηθοδετοποιία, τὸ σιδήρωμα, ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία μετ' ἐφαρμογῆς, ἡ διπλογραφία, ἡ ἀνθοποιία, ἡ ἀγγειοπλαστική, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ πυρογραφία.

Ἡ κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ διδάσκεται διὰ τὰς προτιθεμένας νὰ μετέλθουν τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς 8—12 π.μ. καὶ ἀπὸ τὰς 2—6 μ.μ.

Διὰ τὰς εὐπόρους, τὰς ἐπιθυμούσας νὰ μάθουν νὰ κατασκευάζουν τὰ φορέματά των μόναι ἡ διδασκαλία γίνεται ἰδιαιτέρως δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. Δίδακτρα διὰ τὰς ραπτρίας δρ. 8 τὸν μῆνα, διὰ τὰς μὴ ραπτρίας δραχ. 10.

Ἡ μαγειρικὴ διδάσκεται δὶς τῆς ἑβδομάδος. Χωριστὰ διὰ τὰς κυρίας καὶ χωριστὰ διὰ τὰς ὑπηρετρίας, ἀπὸ τῆς 3ης μέχρι τῆς 5ης μ. μ. Μάθημα κυριῶν 1 δρ. ἕκαστον. Μάθημα ὑπηρετριῶν λεπτ. 50 ἕκαστον. Μαγειρικὴ Ἑλληνικὴ καὶ ξένη.

Τὰ λοιπὰ τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μαθήματα δίδονται ἐπίσης δὶς τῆς ἑβδομάδος. Ἕκαστον μάθημα στοιχίζει δρ. 1. Διὰ τὰς ἀκολουθούσας πολλὰ ταὐτοχρόνως μαθήματα γίνονται ἰδιαίτεροι ὅροι.

Σχολὴ ὁδὸς Νίκης ἀρ. 13.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΙΧ. ΡΟΥΣΟΥ
(Ὄπισθεν Στοᾶς Μελᾶ)

Ὁ κ. Ροῦσος, διατρίψας ἐπὶ δίμηνον εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν, ἐκόμισεν ἐκεῖθεν πλουσίαν συλλογὴν ἁπάντων τῶν εἰδῶν τοῦ γυναικείου στολισμοῦ. Πλοῦτος εἰδῶν καὶ χρωμάτων, ποικιλία, στερεότης καὶ εὐθηνία εἶναι τὰ ἀληθῆ συστατικὰ τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ρούσου.

Λινὰ ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ χρωμάτων 35 ὁ πῆχυς, φλανέλλες 40, κουρτίνες διὰ παραπετάσματα καὶ διὰ τζάμια χρωματιστὲς 40 ὁ πῆχυς. Κρετόν, Κλάδες, Προσόψια, Τραπεζομάνδυλα κλπ.

Χίλια εἴδη, χίλιαι ποιότητες, χίλιοι χρωματισμοί.